

תנווה רבי אלעזר, ותנווה רבי אבא, אמרו, מלאכא קדישא, שליחא מלעילא, הא חמרא דילך הוא, נצחת ברזא דרוח קדשא. אתו כלהו חבריא ונשקוהו. אמר רבי אלעזר, בריך רחמנא דשדרני הכא.

אמר ההוא ינוקא, חבריא. נהמא וחמרא עיקרא דפתורא אינון, כל שאר מיכלא אבתרייהו אתמשך. והא אורייתא רוחת לון, ודילה אינון. אורייתא בעאת מנייכו, בבכו, ברחימו, ואמרה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי. והואיל והתורה מזמנת לכם והיא רוצה מכם דבר זה, יש לכם לעשות את רצונה. (הוא) בבקשה מכם, הואיל והיא מזמנת לכם, שתעשו רצונה. אמרו, כך זה בודאי. ישבו ואכלו ושמוחו אתו. פיון שאכלו, התעכבו על השלחן.

פתח הוא ואמר, ויאמר מואב אל זקני מדין וגו'. ויאמרו זקני מואב ואל זקני מדין לא כתוב, אלא ויאמר מואב. עלמים לקחו עצה מסבים, והסבים נמשכו אחריהם, והם נתנו להם עצה. איזו עצה נתנו להם? עצה רעה לקחו לעצמם. אמרו להם למואב: גדול רע גדלנו בינינו. ומיהו? משה רבם. על כמר אחד שניה בינינו, שגדלו והגדילו בביתו ונתן לו בתו לאשה. ולא עוד, אלא נתן לו ממון ושלחו למצרים, להשמיד את כל הארץ. והוא וכל ביתו נמשכו אחרינו. אם נוכל לעקר אותו רבם מהעולם, כל עמו יעקרו מיד מן העולם. וכל העצה הרעה מאותו דבר פעור היה ממדין.

ובא וראה שהכל היה ממדין, וכל עצתם היתה על משה. ובעצתם שכרו את בלעם פיון

תנווה רבי אלעזר, ותנווה רבי אבא, אמרו, מלאכא קדישא, שליחא מלעילא, הא חמרא דילך הוא, נצחת ברזא דרוח קדשא. אתו כלהו חבריא ונשקוהו. אמר רבי אלעזר, בריך רחמנא דשדרני הכא.

אמר ההוא ינוקא, חבריא. נהמא וחמרא עיקרא דפתורא אינון, כל שאר מיכלא אבתרייהו אתמשך. והא אורייתא רוחת לון, ודילה אינון. אורייתא בעאת מנייכו, בבכו, ברחימו, ואמרה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי. והואיל ואורייתא זמינת לכו, והיא בעאת מנייכו מלה דא, אית לכו למעבד רעותא דילה. (ג"א הוא) במקטו מנייכו, הואיל ואיהי זמינא לכו, דתעבדון רעותה. אמרו הכי הוא ודאי. יתבו ואכלו וחדו בהדיה. פיון דאכלו אתעכבו על פתורא.

פתח איהו ואמר. (במדבר כ"ב) ויאמר מואב אל זקני מדין וגו'. ויאמרו זקני מואב ואל זקני מדין לא כתוב, אלא ויאמר מואב. עולמין נטלו עיטא מסביא, וסביא אתמשכו אבתרייהו, ואינון יהבו לון עיטא. מאי עיטא יהבו לון. עיטא בישא נטלו לגרמייהו. אמרו לון למואב, גדולא בישא גדלנא ביננא. ומנו. משה רביהון. על חד פומרא דהוה ביננא, דרבי ליה וגדיל ליה בביתיה, ויהב ליה ברתיה לאנתו. ולא עוד, אלא יהב ליה ממונא, ושדר ליה למצרים, לשיצאה כל ארעא. ואיהו, וכל ביתיה, אתמשכו אבתריה. אי ליהוה רביהון, ניכול לאעקרא מן עלמא, פל עלמא דיליה יתעקרון מיד מעלמא. וכל עיטא בישא מההוה מלה דפעור, ממדין הוה.

ותא חזי, דכלא הוה ממדין. וכל עיטא דלהון על משה הוה. ובעיטא דלהון, שכרו